

ר"ת מתוק. כי הם מתוקים מדבש ונופת צופים². ואכמ"ל. ועוד שאם נתיר עד מקום מסוים יפרצו ויעברו את הגבול ויתחייבו כרת ח"ו. ואע"פ שיש לומר ס"ס, שמא ישמרו על הכל בקדושה ובטהרה, ואת"ל שיעברו הגבול, שמא כדעת הראב"ד והמאירי שמותר לכתחילה, מ"מ דבר שהחליטו כל הרבנים בדורות האחרונים לאסור אין לנו כח להתיר. וכן דעת הרה"ג ר' צבי טאו שליט"א והחמיר מאד בזה. והעולה על כולנה בשנתנו זאת שוע"ת עניים אתה תשמע, שגם דבר זה לרצח יהודים ברחובות בעוה"ר בטעות שוא: "מסגד אל אקצה בסכנה", ועוד ה"ד נטויה, עד ישקיף וירא ה' משמים, ויקיים בנו הכתוב ופרצת (תשע"ו לפ"ק) ימה וקדמה צפונה וגבבה. אכ"ר.

ד"ת אלו לעי"ג אבא מארי הגאון הקדוש ר' מצליח מאוזן בן רחל ה"ר, למלאת 45 שנה לפטירתו. תנצב"ה וזיע"א.

אלשורטה". כלומר חבר המשטרה). ולפ"ז ניוזא דברי הרמב"ם באגרותיו והמאירי. ואע"פ שאגרת הרמב"ם נכתבה 67 שנים לאחר מכן בשנת ד' אלפים תתקכ"ו (כמבואר בספר חרדים פרק ס"ה), אפשר שבינתיים כשהורו הערבים וגירשו את הנוצרים כידוע, חזרו היהודים להתפלל בהר הבית אף בלי הזאת אפר פרה, כי מן הדין טמא מת נותר ליכנס להר הבית כמ"ש הרמב"ם בהלכות ביאת מקדש (פ"ג ה"ד). ע"ש. רק בזה"ו אמרו בכל שטח הר הבית שלא יבואו ההמון לפרוץ וליכנס בטומאה לשטח העזרות וההיכל וכמ"ש בפנים. ויש לתמוה על החכם המתיר שאם הוא סומך ע"ד הראב"ד שאין כרת בזה"ו, למה לו לתקוע עצמו לדבר הלכה ליכנס להתפלל-שם, והרי לדברי הראב"ד נסתלקה שכינה משם בזמן החורבן. ואע"פ שאמרו מעולם לא זזה שכינה מכותל המערבי, אינה אלא הארה קלושה, ודיו להתפלל אצל הכותל ככל שלומי אמוני ישראל. ורמז לזה בכתוב (ישעיה א' י"ב) כי תבא לראות פני (ר"ת בתל) מי בקש זאת מידכם רמוס חצרו (ולכנס פנימה). ודו"ק.

2. וכן ראיתי להרה"ג ר' יצחק ברנד שליט"א בחוברת אחת, והביא כן מהחזו"א (אה"ע סוס"י י"ג ואר"ח סי' ס"ב אות כ"ז) שהוכיח מהנמ' חגיגה (דף י"ט ע"א) שבדבר דבוק לבוא לירי מכשול יש לאסור, וא"צ מושב ב"ד לאסור, אלא על כל דיין החובה לאסור. והרב הנ"ל הוסיף עוד ראייה מעירובין (דף כ"ד ע"ב) יאמרו לחי מרעיל לשביל של כרמים דעלמא, ומדבריו רש"ם בתוס' עירובין (דף מ"ג סע"א). ע"ש. ומה שכתב הרא"ש (בפ"ב דשבת סי' ט"ז) היאך יכלו הגאונים לחדש גזירה אחר שסתם רב אשי התלמוד, היינו באופן שאותה מציאות היתה כבר בימי חז"ל ולא גזרו וממילא אין לנו כיום לגזור נגד הגמרא. משא"כ בדבר שנשתנה המציאות וכו'. עכ"ד ודפח"ח. ובוה טובין קושית הגמ' בשבת (דף קמ"א ע"ב) לצחצחו מי איכא מאן דשרי, ופירש"י הא איכא למיגזר אטו לעבדו. ע"ש. והרי אין גזורים גזירות מדעתנו. ולפי האמור ניוזא. וכן הראני ירי"ן הרה"ג ר' אליהו מאדאר שליט"א בב"י יו"ד (רי"ס קצ"ו) מ"ש בדעת הרא"ש דלכתחילה יש להורות שגם כשהפסיקה בשאר ימים תבדוק בין השמשות דלא ליחלף להו יום ראשון בשאר ימים וכו'. וכן פסק בש"ע שם (ט"א). וכן הראני כיו"ב בספר טהרת הבית ח"א (עמוד תצו) שאם רואים שהחלל והכלה קלי דעת וכו' ישתדלו לעשות להם מדרי שמירה לעשות סייג וגדר לתורה. ע"ש.